

Sondag, 15 Februarie 2026

Skriflesing: Numeri 11:10-23

Tema: God is nader as wat jy dink, selfs in jou frustrasie.

Skriflesing

Numeri 11:10-23

¹⁰Moses het die volk hoor kla, elke familie by die ingang van sy tent. Die Here het hieroor baie kwaad geword, en dit was ook verkeerd in Moses se oë. ¹¹Moses sê toe vir die Here: “Waarom behandel U my so sleg, waarom is U my nie goedgesind nie, dat U die verantwoordelikheid vir hierdie hele volk op my gelaai het? ¹²Het ek dan swanger geword en hierdie hele volk in die wêreld gebring, dat U vir my sê: ‘Dra hulle aan jou bors soos ’n oppasser met ’n suigeling doen, en bring hulle na die land toe wat Ek met ’n eed aan hulle voorvaders beloof het?’ ¹³Waar sal ek die vleis vandaan haal om aan hierdie hele volk te gee, hulle wat by my kla en sê: ‘Gee vir ons vleis dat ons kan eet!’ ¹⁴Ek sien nie langer kans om hierdie hele volk alleen te dra nie, want dit is te swaar vir my. ¹⁵As U so met my wil maak, kan U my gerus maar om die lewe bring as U my goedgesind is. Hierdie slegte behandeling kan ek nie meer verduur nie.”

¹⁶Die Here het vir Moses gesê: “Bring vir My sewentig van Israel se leiers, mense van wie jy weet dat hulle leiers en ampsdraers van die volk is. Neem hulle na die tent van ontmoeting toe en laat hulle daar by jou staan. ¹⁷Ek sal dan afkom en daar met jou praat, en Ek sal van die Gees wat op jou is, op hulle laat kom. Hulle sal dan saam met jou die verantwoordelikheid vir die volk dra, sodat jy dit nie alleen hoef te doen nie. ¹⁸Vir die volk moet jy sê: Reinig julle vir môreoggend, dan sal julle vleis eet. Die Here het gehoor hoe julle kla en sê: ‘As ons tog net vleis gehad het om te eet; in Egipte was dit vir ons goed!’ Die Here sal vir julle vleis gee, en julle sal eet! ¹⁹Julle sal nie net een dag of twee of vyf of tien of twintig dae eet nie, ²⁰maar ’n hele maand lank, totdat julle daarvan naar word en daarvan walg, omdat julle die Here wat by julle is, getart het, en Hom verwyrt het met die woorde: Waarom is ons tog uit Egipte weg?”

²¹Moses het toe gesê: “Hier is ek tussen ses honderd duisend mense, almal te voet, en U sê U sal vir hulle vleis gee, sodat hulle ’n hele maand lank daarvan kan eet! ²²Sal daar genoeg skape en beeste vir hulle geslag kan word? Sal hulle genoeg hê as al die vis in die see vir hulle gevang word?”

²³Maar die Here het vir Moses gesê: “Dink jy Ek het nie die mag nie? Jy sal nou self sien of my woord bewaarheid word of nie.”

Jeremia 23:29 – ‘My woord is soos vuur, sê die Here, soos ’n hamer waarmee klippe stukkend gebreek word.’

PREEK

Broers en susters in onse Here Jesus Christus:

Stel jou vir ’n oomblik ’n toneel voor wat vandag in amper enige moderne kantoor, skool of selfs binne-in ’n besige huishouding kan afspeel. Jy ken daardie gevoel wanneer die eise van die mense rondom jou eenvoudig te veel word. Miskien is jy ’n bestuurder by ’n maatskappy waar werknemers aanhoudend kla oor die koffie in die kantien, terwyl jy self probeer keer dat die hele onderneming nie onder druk van ’n moeilike ekonomie sink nie. Of dalk is jy ’n onderwyser wat elke aand tot laat sit en merk, net om die volgende dag voor ’n klas te staan wat sug en kla dat die werk “vervelig” is.

Of miskien is jy ’n ouer wat alles gee vir jou gesin, maar dit voel of niks ooit genoeg is nie. Jy doen jou bes, maar die terugvoer wat jy hoor, is net nog ’n klagte, nog ’n versoek, nog ’n verwagting. Daar is ’n spesifieke soort moegheid wat oor ’n mens spoel wanneer jy alles gee wat jy het, maar die mense vir wie jy sorg, nooit werklik tevrede lyk nie. Dit is nie net liggaamlike moegheid nie; dit is ’n diep sielsuitputting.

Ons leef vandag in ’n wêreld van onmiddellike bevrediging. As ons iets wil hê, bestel ons dit aanlyn en verwag dit môre by die deur. Ons raak gewoond daaraan dat alles vinnig, maklik en presies volgens ons smaak moet wees. Stadig maar seker word ons verbruikers van alles: kos, vermaak, verhoudings, selfs ons geloof. En wanneer dinge nie presies verloop soos ons dit verwag nie, is ons eerste reaksie om te kla.

Sleutelgedagte 1

Hier lê die eerste groot spanning van Numeri 11 en ook van ons tyd: **onvergenoegdheid put mense en gemeenskappe uit**, terwyl dankbaarheid lewe bring. ’n Kultuur van klagtes skep ’n toksiese omgewing vir enige iemand wat probeer lei. Dit tap energie af, steel vreugde en laat

mense voel asof hulle alleen in 'n woestyn staan en skree teen die wind, sonder dat iemand luister.

Hierdie gevoel van totale oorweldiging is presies waar ons Moses in Numeri 11 aantref. Israel is in die woestyn, op pad na die beloofde land. God het hulle op wonderbaarlike wyse uit Egipte bevry. Hy het die Rooisee gekloof, Hy het water uit 'n rots laat vloei, en elke oggend—getrou, sonder uitsondering—het manna op die grond gelê. Hemelse brood. Genoeg vir elke dag. En tog hoor ons nie lof of dankbaarheid nie. Ons hoor gehuil. Die volk kla. Hulle kerm. Hulle verlang terug na die vis, die komkommers, die waatlemoene, die preie en die knoffel van Egipte. Hulle onthou die spyskaart, maar vergeet die slawerny. Hulle onthou die smaak, maar vergeet die sweep.

Moses hoor hoe die families by elke tent se ingang sit en huil. Dit is nie net 'n enkele stem nie; dit is 'n koor van ontevredenheid. Kan jy jou die emosionele gewig daarvan voorstel? Duisende mense wat gelyktydig kla, nie teen God nie, maar voor God se verteenwoordiger. Moses knak. Sy gebed in verse 11 tot 15 is van die rouste en eerlikste gebede in die Bybel. Hy vra vir God waarom hy alleen hierdie las moet dra. Hy erken sy beperking. Hy vra of hy dan hierdie volk “in die wêreld gebring” het. Moses is nie meer besig om sterk te lyk nie; hy is net eerlik. Hy is leeg.

Sleutelgedagte 2

Hier raak ons aan die tweede sleutelgedagte: **God se antwoord op oorlading is nie minder roeping nie, maar gedeelde dra.**

Let op hoe God reageer. Hy sê nie vir Moses: “Jy moet net harder probeer” nie. Hy sê ook nie vir die volk: “Ek sal nou alles gee wat julle begeer” nie. God se oplossing is verrassend diep en wys. Hy roep sewentig oudstes en sê: “Ek sal van die Gees wat op jou is, op hulle lê, sodat hulle saam met jou die las kan dra.”

God neem nie die roeping weg nie, maar Hy neem die eensaamheid weg. Die werk word nie minder nie, maar dit word gedeel. Dit is 'n belangrike geestelike beginsel: God het nooit bedoel dat een persoon die gewig van 'n hele gemeenskap alleen moet dra nie. Sy Gees word gegee om gemeenskap te bou, nie om superhelde te skep nie.

Hier sien ons hoe God se genade prakties word. Hy vergroot nie noodwendig die omstandighede nie, maar die kapasiteit van die mense. Leierskap word gesond wanneer dit gedeel word, wanneer die las versprei word en wanneer die Gees in die gemeenskap self begin werk. Maar selfs met hierdie genadige ingryping, bly daar 'n diep probleem onder die oppervlak.

Die teks sê dat die “saamgeloopte klomp mense” die Israeliete lus gemaak het vir ander kos. Dit was stemme van buite én van binne wat ontevredenheid aangeblaas het. Hulle fokus was nie op wat God gee nie, maar op wat hulle nie het nie. Hierdie verlange na “Egipte” is gevaarlik, want dit romantiseer 'n verlede wat eintlik gebrokenheid was.

Sleutelgedagte 3

Hier tree die derde sleutelgedagte na vore: **geestelike volwassenheid vra 'n skuif van verbruiker na mededraer.**

'n Onvolwasse gemeenskap vra: “Wat kry ek hieruit?”

'n Volwasse gemeenskap vra: “Hoe kan ek help dra?”

Die volk tree op soos geestelike kinders wat nie verstaan dat manna genoeg is vir vandag nie. Hulle sien God as 'n diensverskaffer eerder as 'n Vormer van harte. En God gee uiteindelik vir hulle kwartels, maar dit word 'n harde les. Dit wat hulle begeer het, maak hulle siek. Want as ons aanhou eis met 'n hart van ontevredenheid, kan dit wat ons kry, ons vernietig.

Die werklike oorwinning lê nie daarin om te kry wat ons wil hê nie, maar om te word wie God ons roep om te wees.

Vriende, Numeri 11 is nie net 'n geskiedenisles nie; dit is 'n spieël vir die kerk vandag. Die tyd van kla van die kantlyn af is verby. Die tyd van eenmens-leierskap is verby. God roep ons om mededraers te wees.

Wanneer God sy Gees gee, is dit nie vir persoonlike gemak nie, maar vir gemeenskaplike diens. Die vraag is nie of daar behoeftes is nie; die vraag is of ons bereid is om deel van die antwoord te wees. Dra jy by tot die las, of help jy dit ligter maak?

Slot

Kom ons leer om dankie te sê vir die manna, selfs wanneer dit nie die vleis is waarvoor ons lus is nie. Kom ons hou op terugverlang na Egipte en begin vorentoe kyk na God se doel. Ons dra nie alleen nie. Ons dra saam, in die krag van die Here.

Mag ons 'n gemeenskap wees wat nie uitbrand nie, maar opbou.

Mag ons 'n volk wees wat nie kla nie, maar dra.

Mag die wêreld nie ons ontevredenheid hoor nie, maar God se oorwinning in ons sien.

Amen